

ADUCERE AMINTE

de Gelu Arcadie Murariu

Una din cele mai prețioase unelte ale minții umane, care contribuie la definirea noastră ca ființe create de Dumnezeu și condiționează progresul, atât la nivel personal, cât și la scara întregii civilizații mondiale, este memoria. Mai mult, fără memorie supraviețuirea ființei vii n-ar fi posibilă. Memoria constituie capacitatea minții de a stoca, clasifica, recunoaște, invoca și extrage (în momentul în care are nevoie de ele) date, informații, idei, sentimente, evenimente, scene, sunete, profiluri personale, etc. Culegerea datelor stocate în memorie se face prin intermediul simțurilor cu care suntem înzestrați, ca rezultat al evenimentelor trăite, experimentate direct, ori prin depozitarea trăirilor interioare. În funcție de natura celor înregistrate, memoria le păstrează ca date (cunoștințe) utile, cu valoare practică, sau ca amintiri cu încărcătură sentimentală.

O parte însemnată din invențiile perfectate de-a lungul istoriei umane s-au născut din nevoia și dorința de a imita conceptual și reproduce tehnic procesele mentale, care fac posibilă memoria umană. Astfel, scrierea, tiparul, înregistrările audio și video, au fost perfecționate continuu de-a lungul istoriei, culminând în realizarea tehnică de vârf, pe care o cunoaștem astăzi – computerul, de care ne slujim cu toții. Nu întâmplător, una din componentele de bază ale computerului este tocmai memoria.

Când Creatorul a “instalat” memoria în computerul (creierul) uman, El ne-a dăruit o unealtă existentă deja și utilizată în veșnicie, constituind astfel parte din chipul Său, după al cărei asemănare a găsit cu cale să ne creeze. Nimic din ce există și se întâmplă, în oricare din sferile creației divine, nu se pierde și nu se uită, decât prin voia expresă a lui Dumnezeu. Totul se înregistrează în cărțile cerești. Am o apăsătoare bănuială că și memoria umană funcționează la fel și că, măcar că “uităm” multe lucruri de-a lungul vieții noastre, ele rămân totuși imprimare pe banda magnetică a minții, de neșters, până la judecata finală, când vor fi activate și invocate ca dovezi, fie în favoarea, fie împotriva noastră. Doar fragilitatea ființei umane căzute afectează memoria, diminuând abilitatea de a extrage datele imprimare pe banda ei, fenomen pe care-l cunoaștem sub numele de “uitare”.

Ne așteptăm însă ca, odată eliberat din închisoarea trupului muritor, sufletul uman să-și recapete în deplinătate facultatea memoriei. Oameni aflați aproape de clipa morții mărturisesc a-și fi văzut derulat într-o clipă filmul întregii vieți. Confruntat astfel cu “dosarul” evidențelor furnizate de propria memorie, nici un suflet nu va putea invoca amnezia, ori circumstanțe atenuante, în fața Judecătorului suprem. Aflăm din pilda nunții fiului de împărat, că omul găsit fără haina adecvată în odaia de nuntă, a “amuțit”, când împăratul i-a cerut o explicație, iar Isus spunea că, “*nu este nimic acoperit, care nu va fi descoperit, nimic tănuț, care nu va fi cunoscut și nu va veni la lumină*” (Luca 8:17).

Apocalipsa oferă o scurtă privire în viitor, la marea judecată a tuturor oamenilor, “*mari și mici*”, când cărțile cerești vor fi deschise și morții “*judecați după faptele lor, după cele ce erau scrise în cărțile acelea*” (20:12). O dublă înregistrare va fi disponibilă în marea clipă a încheierii tuturor socotelilor - propria memorie și registrele cerești (Maleahi 3:16). Atunci faptele vieții noastre vor fi privite din perspectiva lui Dumnezeu și tot așa le vom vedea și noi. Mărturiile lor vor fi atunci finale și irefutabile.

Și totuși, modificări în cărțile evidențelor cerești pot fi făcute, dar numai atâta vreme cât trăim încă pe pământ. Profeții dau ecou dorinței lui Dumnezeu de a ierta și uita, de a șterge din memoria veșnică păcatele omului împăcat cu El prin pocăință, care-și cere iertare și-și schimbă viața; “*Eu, Eu îți șterg fărădelegile, pentru Mine, și nu-Mi voi mai aduce aminte de păcatele tale*” (Isaia 43:25). De asemenea, ne așteptăm ca, la trecerea în veșnicie, amintirile păcatelor lui să fie șterse și din memoria omului salvat prin jertfa lui Christos. Aducerea aminte a neascultării, a necurățiilor sale din viața trecută, n-ar fi compatibilă cu viețuirea în curăția vieții celei noi, în părtășie cu Cel pururi sfânt. Același profet spune, “*iată, Eu fac ceruri noi și un pământ nou, așa că nimeni nu-și va mai aduce aminte de lucrurile trecute, și nimănui nu-i vor mai veni în minte*” (Isaia 65:17), cuvinte care-și găsesc un ecou perfect în Apocalipsa 21. O memorie bună este o mare binecuvântare dar, în circumstanțe diferite, vindecarea este posibilă doar prin uitare. Ca să ne poată primi în părtășia cu Sine, Dumnezeu trebuia să ne ierte. Ca noi să ne putem bucura de părtășia cu El, avem nevoie să uităm trecutul nostru nedemn.

În contrast izbitor cu toate cele de mai sus se vor întâmpla lucrurile cu omul care nu s-a împăcat cu Dumnezeu. Odată judecat, găsit vinovat și condamnat, sufletul rebel va fi trimis în “*gheenă, în focul care nu*

se stinge, unde viermele lor nu moare și focul nu se stinge” (Marcu 9:45-46). Contrastul constă în faptul că omul condamnat nu va putea să uite. Viermele nemuritor simbolizează amintirea perpetuă, obsedantă, chinuitoare, care roade pe dinăuntru și torturează veșnic sufletul în iad. Acolo nu este nimic altceva de făcut. Acolo fiecare suflet suferă de unul singur. Acolo nu există părtășie, nici remediu. Regretul pentru viața irosită în necredință, amânare, sau răzvrătire deschisă, arde ca un foc nestins. Așa cum, pe drept se spune, iadul este tărâmul intențiilor bune, niciodată materializate și al ocaziilor pierdute, care nu mai pot fi recuperate.

Nr.192/Iulie07